

נידה ב. (המשנה) עד ב: (סוף העמוד)

ביאורי מושגים
טומאת נידה - מהתורה אישה טמאה רק אם הרגישה ביציאת הדם.
 מדרבנן כל טיפת דם מטמאת אותה - גם אם לא הרגישה.
 הטומאה נוצרת גם אם הטיפה רק יצאה מהרחם לפרוזדור. (מהרחם יוצאת תעלה שאורכה כ 10 ס"מ. בקצה התעלה נמצא הפתח החיצוני. התעלה עצמה נקראת 'פרוזדור')
 הפתח שבין התעלה לרחם סגור בדרך כלל. חז"ל קבעו שכל פתיחה (של 2 מ"מ ומעלה) של פתח זה מטמאת - 'אין פתיחת הקבר ללא דם'.

משנה

אישה שבדקה ומצאה דם - עד כמה עליה לחשוש למפרע:
שמאי - אינה צריכה לחשוש.
הלל - עד הבדיקה הקודמת.
חכמים - א. **ראתה בזמן וסתה** - אינה צריכה לחשוש,
 ב. **אין לה וסת** - חוששת ל 24 שעות האחרונות או לבדיקה האחרונה (התנאי המקל מהשניים).
המח' היא רק לעניין טימוא הטהרות. כולם מודים שהספירה מתחילה רק מזמן שראתה.

טעמו של שמאי הזקן (הטעם הראשון מופיע בדף ב. שאר הטעמים מופיעים בג. וג.):
 1. יש לאישה חזקת טהרה,
 2. אישה מרגישה בזמן יציאת הדם,
 3. הדם לא מתעכב בפרוזדור אלא יוצא מיד החוצה,
 4. אם נטמא מספק אנו עלולים לגרום לאנשים לפרוש מנשותיהם וליבטל מפריה ורביה.

ישנם שני מקרים מקבילים לאישה שראתה:
 1. מקוה שהיה מלא ונמצא חסר - מה דינו של מי שטבל בו,
 2. חבית שהית של יין ונמצא שהפכה לחומץ - מה דין מי שהפריש מהחבית על יין טבל.

בשני המקרים הללו לא משתמשים בחזקת הכשרות של המקווה והחבית.
 ר"ש וחכמים נחלקו האם פוסלים שם לגמרי (חכמים) או שנוצר מצב של ספק (ר"ש).

שאלה: מדוע חילק שמאי בין מקוה וחבית לבין אישה?

תשובה: המקווה והחבית אמורים לשנות מצב הלכתי (מטומאה לטהרה ומטבל לחולין).
 באישה אנו לא רוצים להשתמש בחזקה כדי לשנות מצב הלכתי.
 באישה החזקה משאירה את המצב על כנו.

טעמו הראשון של שמאי הזקן:
 לאישה יש חזקת טהרה ולכן בספק משאירים את המצב על חזקתו.
טעמו של הלל הזקן:
 כאן הפגיעה בחזקה היא מגופה של החזקה - מגופה של האישה. (הסבר תוס', רש"י מבין אחרת).

ר' טרפון (המופיע בקידושין סו:): חולק על ר"ש וחכמים וסובר שבמקוה שודאי כשר.

ישנן 3 אפשרויות בנוגע לחזקה שהורעה מגופה (אישה שראתה, מקווה שחסר, וחבית שהחמיצה):

1. **ודאי כשר** - שיטת שמאי לגבי אישה שראתה דם (שם אין צורך לשנות מצב הלכתי).
2. **ספק** - שיטת הלל לגבי אישה שראתה דם, ושיטת ר"ש לגבי חבית ומקווה.
3. **ודאי פסול** - שיטת חכמים לגבי חבית ומקווה.

נידה ג. (תחילת העמוד) עד ג: ('שולים בדוקים מכוסים' ש18 מהסוף)

ביאורי מושגים

ספק טומאה:

1. המשנה במסכת טהרות (ו:1) קובעת שספק טומאה ברשות היחיד - טמא וברשות הרבים - טהור.
2. עקרונית מדובר שם על מקרה שבו ספק נגע בטומאה ספק לא נגע.
3. לא ברור האם הדין של רה"ר הינו דין ייחודי או שהוא הפעלה של חזקות והדין הייחודי בטומאה קיים רק ברה"י.
4. ר"ש סובר אצלנו (נידה) שברה"י יש מצב של ספק. ראשוני צרפת וספרד נחלקו האם ר"ש חולק על העקרון של המשנה וזהו דין כללי בכל טומאה ברה"י (כך סברו הצרפתים) או שזהו דין ייחודי במקרה שבו היתה בדיקה מקדמית (כך סברו הספרדים).

טעם המחלוקת:

ברשות הרבים -
 המח' נובעת ממח' בדיני חזקות:
 מה דין תרתי לריעותא?
 ר"ש: ספק וברה"ר מטהרים במקרה של ספק.
 חכמים: ודאי ואז מטמאים בכל מקום.

ברשות היחיד -
 המח' נובעת ממח' בדיני ספקות טומאה:
 מה דין ספק ברשות היחיד?
 ר"ש: משאירים את הספק בספקו
 חכמים: מטמאים ספק.

עיין
בביאור
מושגים

**כלים טמאים שהוטבלו במקוה שהיה מלא
 ונמצא חסר:**
חכמים - טמאים בכל מקום.
ר' שמעון - ברה"ר - טהור, ברה"י - ספק.

משנה בהמשך המסכת

המוצא שרץ במבוי - כל מה שהיה במבוי מהפעם
 האחרונה שבדקו את המבוי ועד עכשיו - טמא

מקרה זה שונה ממשנתנו כיוון שכאן יש
 תרתי לריעותא (שרצי המבוי ושרצים
 שבאו מבחוץ)

שמאי אמר 'הנשים'
 ולא 'נשים' - כיוון
 שהוא רצה להבהיר
 שהוא חולק על ר"א
 הסובר שרק נשים
 המסולקות דמים לא
 מטמאות למפרע.

הערות על הסבר זה בשיטת שמאי:

1. אין לחשוש שהיא הרגישה בזמן השינה כיוון שהרגשה כזאת היתה מעירה אותה,
2. שמאי מודה בנשים שוטות שאינם מודעות להרגשתן - שטמאות למפרע,
3. שמאי מודה בכתמים כיוון שאין במה לתלותם - שטמאים למפרע.

טעמו השני של שמאי הזקן:
 אישה מרגישה בזמן יציאת
 הדם,
טעמו של הלל הזקן:
 תחושת יציאת מי רגלים
 יכולה להטעות אותה.

הערות על הסבר זה בשיטת שמאי:

אבוי: שמאי מודה במשמשת **במוך**
רגיל, שם הדם יכול להתעכב,
רבא: שמאי מודה **במוך דחוק**. (במוך
 רגיל הדם יכול לעבור במהירות)

טעמו השלישי של שמאי הזקן: הדם
 היוצא מהרחם עובר מהר בפרוזדור ולא
 מתעכב שם.
טעמו של הלל הזקן: הדם יכול להתעכב
 בפרוזדור ולכן איננו יודעים לפני כמה
 זמן הוא יצא מהרחם.

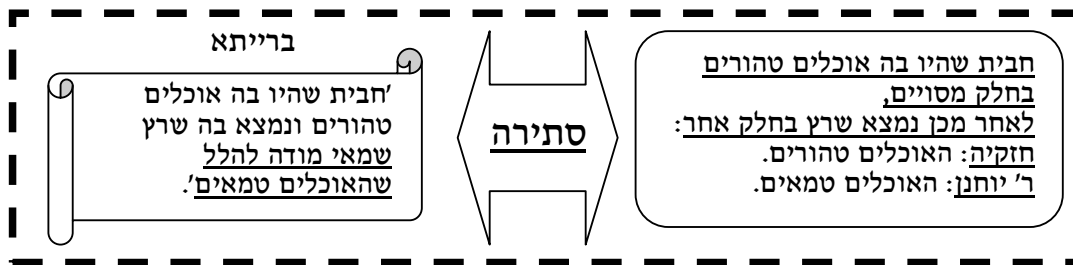
יש ברייתא ממנה משמע
 כהסבר זה בשיטת שמאי

יש ברייתא ממנה משמע
כהסבר זה בשיטת שמאי

טעמו הרביעי של שמאי הזקן: שמאי חשש שאם נטמא אותה למפרע גברים
יפרשו מנשותיהם מחשש שהם טמאות.
טעמו של הלל הזקן: כל הגזירה היא רק לעניין טהרות ולא לעניין היתר אישה
לבעלה.

נידה ג: (מ'שולים בדוקים מכוסים 18 מהסוף) עד ד: (9 מהסוף)

ביאורי מושגים
 טומאת מדף - זב מטמא את משכבו ומושביו גם אם לא נגע בהם ורק ישב או שכב עליו.
 בגדיו של הזב טמאים בשל מגעם.
 משכב הזב ומושביו הופכים לאב הטומאה. 'מדף' הזב הופך לראשון לטומאה בלבד.

יישוב לסתירה בין חזקיה לברייתא

תירוצ ד': חזקיה ור"י
נחלקו כשהשרץ נמצא במקום שונה.
שמאי והלל מסכימים כשהשרץ נמצא באותו מקום.

תירוצ ג': חזקיה ור"י
נחלקו בחבית בדוקה ומכוסה.
שמאי והלל מסכימים בחבית בדוקה ולא מכוסה.

תירוצ ב': חזקיה ור"י
נחלקו בחבית שנבדקה.
שמאי והלל מסכימים בחבית לא בדוקה.

תירוצ א': חזקיה ור"י נחלקו בחבית בלי תחתית. (עם דפנות מעוקמות בקצה)
שמאי והלל דיברו על חבית עם תחתית.

חבית בלי תחתית - חזקיה מניח שאם היה שרץ הוא היה יוצא.
ר"י סובר שהרץ עלול ל'היתקע' בדופן המעוקמת.
בחבית עם תחתית השרץ לא יכול לצאת ולכן שמאי והלל מטמאים.

במקרה מקביל של דלי עם מים קבע ר' ינאי שאם יש עיקום בדופן המים טמאים.
אבל יש הבדל כפול בין מים לפירות:
 1. מים זורמים בקלות, לכן לא חייבים להטות את החבית לגמרי.
 2. מים זולים, ולכן לא מקפידים לשפוך את כל המים.

המקור לכלל 1: שתי ברייתות קובעות שניתן לטהר על סמך 'כשעת מציאתן' כלל 2: הברייתא קובעת שלגבי ככר המונח על מדף ונמצא למטה אנו רואים שגם המקום יוצר ודאות.
אולם שם מדובר על התערבות של אדם שניתן להניח שהיתה לו כוונה טובה.

ר' יוחנן:
 1. הכלל של המשנה 'כשעת מציאתן' הינו בתורת ודאי.
 2. הכלל של 'מקום מציאתן' הינו חצי ודאי וחצי ספק - אם הטומאה נמצאה במקום אחר יש מצב של ספק. לכן ר"י יכול לסבור שכאשר טומאה נמצאה במקום אחר מטמאים.

הברייטא מוסיפה:
כל הטומאות כמקום מציאתן,
הנוגע באדם בלילה, ובבוקר התגלה שהוא מת:
ר' מאיר: טהור.
חכמים: טמא - שכל הטומאות כשעת מציאתן.

ציטוט מהמשנה

חכמים: אישה שמצאה דם
טמאה או 24 שעות אחורנית
או עד הבדיקה האחרונה,
(האפשרות המקלה מהשניים)

רבא: חכמים רצו ליישר
קו ולכן קבעו 24 שעות
בלי קשר ישיר לאירוע.

תירוצ'ב: חכמים גזרו
שלא יהיה חוטא נשכר.

קושיה: אם היא פיספסה
2 בדיקות ומצאה דם
בצהריים היא נטמאת 2
עונות אחורה, ולא עונה
אחת.

אביי: טעמם של חכמים:
1. עקרונית אישה מרגישה ולכן 'דיה שעתה'.
2. חכמים גזרו שאישה המתעסקת בטהרות
תבדוק בבוקר ובערב.
3. אישה שלא בדקה נקנסה גם על העונה
הקודמת.

נידה ד: (ש9 מהסוף) עד ו. (ש2 מתחת לחרב של הרא"ש)

ביאורי מושגים

וסת - אישה שיש לה יום קבוע בו היא רואה דם. וסת נקבעת אחרי ששלוש פעמים היא רואה באותו יום. 'יום קבוע' - על פי רוב הכוונה להפרש קבוע בין ראייה לראייה.
 כתם - מהתורה מטמא רק דם הפורש מהגוף. חכמים גזרו גם על כתמים שנמצאו על בגד שיטמאו. כיוון שזוהי גזרה יש לה הגבלות מסוימות (למשל גודל מינמלי).

הגמרא מאמצת את האפשרות הראשונה המחמירה. זאת כיוון שבמקרה של ספק יש להחמיר.

יש שתי דרכים להבין את המח':

1. המח' היא כשראתה בזמן הקבוע שלה. כשראתה לא בזמן הקבוע - ר"ד מודה לחכמים,

2. המח' היא כשראתה לא בזמן הקבוע שלה, כשראתה בזמן הקבוע - חכמים מודים לר"ד.

ברייתא

אישה שיש לה וסת וראתה דם: חכמים: חוששת 24 שעות אחורה או עד הבדיקה האחרונה, ר' דוסא: 'דיה שעתה' - אינה חוששת על העבר.

האם כתמים שנמצאו מטמאים למפרע:

באישה רגילה - מטמאים למפרע.

באישה ש'דיה שעתה' (שלא חוששת למפרע) - ר' מאיר: מטמאים למפרע.

ר' חנינא בן אנטיגונוס: 'דיה שעתה' - לא חוששת. בנערה צעירה (עד גיל 12) - הכתם כלל אינו טמא (גם להבא!)

ציטוט מהמשנה

בדיקה בעדים בזמן תשמיש המיטה - נחשבת בדיקה

שמואל: הבדיקה שלפני התשמיש איננה נחשבת.

הטעם: היא מוטרדת מהביאה ולכן היא לא בודקת טוב.

קושיה: כתוב 'עדים' ומשמע שמדובר על 2 בדיקות?

תירוץ ב': כתוב שתי בדיקות רק כדי ללמד שיש צורך לבדוק לפני ואחרי תשמיש. למרות שהבדיקה הראשונה לא מועילה.

תירוץ א': הבדיקה הכפולה היא שלו ושלה אחרי התשמיש. החידוש הוא: לא חוששים שהדם נבלע בשכבת הזרע.

החידוש של המשנה: למרות שהבדיקות של התשמיש הן בעייתיות הן ממעטות גם את הזמן הקצר שמאז הבדיקות של הערב והבוקר.

בדיקת התשמיש מקצרת את הזמן של מעת לעת (24 שעות) וכן את הזמן מהבדיקות של הערב והבוקר.

ציטוט מהמשנה

מהו המקרה שבו האישה מטמאת למפרע:
היתה יושבת על המיטה ועוסקת בטהרות.

ר' זירא - המשנה מזכירה גם את המיטה כדי לחדש:
1. לא רק מגע הנידה נטמא מספק אלא גם משכבה ומושבה.
2. משכבה ומושבה נטמאים ברמת אב הטומאה (ומטמאת אדם ובגדיו בדומה לודאי נידה) ולא כראשון לטומאה (כמגעה)

טעמו של זעירי - רבא:
צמיד פתיל - באוהל המת טהור, בספק נידה טמא.
משכב ומושב - באוהל המת טמא, קל וחומר שבספק נידה יהיה טמא!

א. רבא למד מברייתא על דין צמיד פתיל.

ב. הברייתא גם מביאה את דין משכב ומושב, אבל חידושו של רבא הוא בכך שבגדי האדם הנוגע במשכב טמאים גם הם.

קושיה: מדוע המיטה נטמאת הרי אין לה דעת. (ספק שאין בו דעת לישראל - טהור)

תירוץ א': מדובר כשחברותיה נשאו את המיטה. (ובהן יש דעת)

תירוץ ב' - ר' יוחנן: אין צורך בדעת של החפץ הנטמא מספיק שלמטמא יש דעת.

נידה ו. (ש2 מתחת לחרב של הרא"ש) עד ז. (המשנה)

ביאורי מושגים

לחמי תודה: אדם שמביא קרבן תודה מביא בנוסף לקרבן שלמים (שנאכל רק ליום אחד ולא ליומיים כשאר קרבן לשמים) גם לחמים.

מס' הלחמים: 40, החלוקה שלהם: מחצי מהכמות עושים 10 לחמי חמץ, מהחצי השני עושים 30 לחמי מצות (3מ סוגים 10 מכל סוג).

תרומת לחמי תודה: מכל סט של 10 חלות מפרישים חלה אחת לכהן (סה"כ 4 חלות)

הקושיות על ר"ה ותירוצן:

קושיה א': ר"י קבע שאישה צריכה לבדוק את עצמה בזמן אכילת התרומה <---- נדחה - מדובר שתבדוק שלא שנטמאה עכשיו (ואז התרומה שהיא נוגעת בה טמאה).

קושיה ב': רבי התיר מגע אישה מסויימת מטומאה לשעבר - והרי לא היו קודשים בזמן רבי? <---- נדחה - מדובר בחולין שנעשו על טהרת הקודש.

קושיה ג': ר' גמליאל התיר תרומה שאישה מסויימת נגעה בה מטומאה לשעבר - משמע שמדובר על תרומה ולא על קודש <---- נדחה - מדובר שתרומת לחמי תודה (ניתן להפריש תרומת תודה כבר בלישה)

קושיה ד': עוד ברייתא מספרת על תרחיש דומה בו ר' גמליאל התיר מגע אישה מסויימת נגעה בה מטומאה לשעבר - מכך שהסיפור חזר פעמיים משמע שבמקרה אחד מדובר על תרומה ובשני על קודש <---- נדחה - הסיפור הופיע פעמיים כיוון שמדובר בשתי נשים שונות

ר' הונא לגירסא א':
רק על קודש ולא על תרומה.

על אלו חפצים דיברה המשנה

הערות על שיטה זו:

א. הברייתא קובעת:
המשנה מתייחסת רק לקודש ולא לתרומה

ר' הונא: הברייתא לא התייחסה לקודש ולתרומה, אלא לחולין שנעשו על טהרת תרומה ול חולין שנעשו הקדש.
לכן למסקנה: טמאים - קודש, תרומה, וחולין שנעשו על טהרת הקודש.
טהורים - חולין שנעשו על טהרת תרומה.

ב. קושיה: המשנה בחלה קובעת:
חולין הטבולים לחלה שספק נטמאו - לא ישרפו ולא יאכלו.

לכאורה מדובר כאן בספק מיוחד של גזרת חכמים - אחרת אין כאן חידוש. (רבא ואב"י מסבירים שמדובר בחשש של היסט זב)

אנו רואים שגם בחולין הטבולים לחלה (המקבילים לחולין שנעשו על טהרת תרומה) - גוזרים טומאת ספק

תירוצ: א. בחלה מדובר בספק נגיעה, בנידה מדובר על ספק היווצרות טומאה,
ב. בנידה כל הטומאה היא רק מדרבנן, בחלה יש חשש לטומאה דאורייתא.

ר' הונא לגירסא ב':
גם על תרומה וגם על קודש.

נידה ז. (המשנה) עד ח: (ש2 בבינוניות)

ביאורי מושגים
 טומאת משקין - מהתורה - התנאים נחלקו האם מהתורה משקים לא נטמאים (דעה א) או נטמאים ולא מטמאים (דעה ב) או שמטמאים אבל רק אוכל.
 מדרבנן - חכמים גזרו בגלל טומאת משקין היוצאין מזב (שמטמאים משקין וגם כלים) שכל משקה יטמא גם משקה אחר וגם כלי.

משנה

ר' אליעזר: 4 נשים דיין שעתן (אינן חוששות למפרע), בתולה, זקנה, מעוברת ומניקה, ר' יהושע: אני שמעתי רק על בתולה (אבל הלכה כר"א).

מיהן 4 הנשים:
בתולה - כל שלא ראתה דם מימיה (גם אם היא נשואה)
מעוברת - ת"ק: משיכור עוברת, ר' יוסי: אחרי 3 מחזורים שלא ראתה,
מניקה - ממתי - ת"ק: מהלידה, ר' יוסי: אחרי 3 מחזורים שלא ראתה,
עד מתי - חכמים: עד גיל 24 חודשים, ר' מאיר: עד שתפסיק להניק.
זקנה - 3 מחזורים שלא ראתה. (התנאים נחלקו האם דווקא זקנה או כל אישה).

אילו ראיות דיין שעתן
 הראיה הראשונה תמיד, אם הראיה הראשונה היתה באונס - גם השניה דיה שעתה.

שמואל ור' אלעזר בן פדת: יש 4 מקומות בהם הלכה כר' אליעזר:

1. משנתנו,
2. דם קושי - אישה הרואה דם סמוך ללידה הדם נחשב כדם לידה. אם היתה הפסקה, הדם נחשב כדם זיבה.
ר"א: ההפסקה הנדרשת היא 24 שעות.
3. בדיקת 7 נקיים - ז/ה שבדקו רק ביום הראשון וביום האחרון - כמה ימים נחשבים להם:
ר"א: 7 ימים, ר' יהושע: 2 ימים, ר' עקיבא: יום אחד.
4. משקים שנגעו בצידו החיצוני של כלי, טימאו את הכלי בטומאת דרבנן. מה טיבה של טומאה זו:
ר"א: מטמאת רק משקים, ר' יהושע: מטמאת אוכלים ומשקים.

היחס החד סיטרי שבין החלק החיצוני לפנימי:
 כלי שנטמא מבפנים כל הכלי נטמא, גם צידו החיצוני.
 כלי שנטמא מצידו החיצוני - החלק הפנימי לא נטמא.

טעם המח':
ר' יהושע: יש להקיש מטבול יום (המטמא אוכל שהוא תרומה) לאחורי משקים. ר' אליעזר: טומאת משקים היא דרבנן שאין לה בסיס מהתורה. לכן לא ניתן ללמוד מדיני טבול יום.

קושיה על שמואל ור"א: הרי גם לגבי ממאנת פוסקים כר"א?

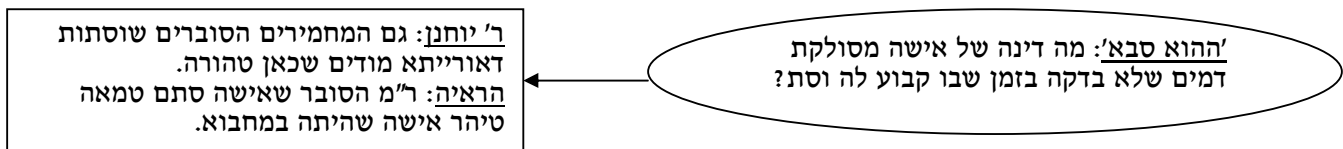
התירוץ של ר"א: שם ר"א לא לבד, גם ר' יהודה בן בבא סובר שממאנת. לכן לא החשיבו את המקרה ברשימה הערות: א. לא ניתן ליישם כאן את תירוצו של שמואל כיוון שבנו של ר"א, ר' פדת, אמר במפורש שהרשימה כוללת את כל המקרים בש"ס.
 ב. קושיה נוספת: גם לגבי 'אתה חוננתנו' פוסקים כר"א - התירוץ: גם שם יש תנא נוסף (רחב"ג) הסבור...

התירוץ של שמואל: ארבעת המקרים המובאים הינם רק מהלכות טהרות ברחבי הש"ס יש מקומות נוספים בהם פוסקים כר"א.
 אחד המקומות הללו הוא בהלכות חלה:
ר"א: הלש כמה עיסות קטנות לחוד ואחרי שאפאם שם אותם יחד - מצטרפות לשיעור חלה.

מעמדו של שרף:
ר' שמעון: אינו נחשב כפרי,
ר' יהושע: שרף של עץ - כעץ, שרף של פירות - כפירות,
אפשרות בדעת חכמים: שרף של עץ סרק - כפרי, שרף של עץ מאכל - כעץ.
ר' אליעזר: נחשב כפרי.

נידה ח: (ש2 מהבינוניות) עד ט: (ש3 מתחילת הרחבות)

ביאורי מושגים
וסתות דאורייתא או דרבנן - כל אישה שיש לה וסת חייבת לבדוק את עצמה.
אם וסתות דאורייתא - לא בדקה הרי היא ספק טמאה מהתורה.
אם וסתות דרבנן - מח': דעה א' בראשונים - תבדוק ואם לא תמצא כלום - טהורה,
 דעה ב' בראשונים - טהורה גם אם לא בדקה (למרות שמלכתחילה עליה לבדוק)

מהי זקנה:

אפשרות א': כל שחברותיה אומרות עליה 'זקנה'
אפשרות ב': כל שקוראים לה סבתא ואינה מתביישת,
אפשרות ג': כל שקוראים לה סבתא ואינה מקפידה (גם
 אם היא מתביישת),

ציטוט מהמשנה

איזוהי זקנה כל שעברו
 עליה 3 עונות

מהי עונה:
 30 יום.

ברייתא

זקנה ששלוש פעמים - לא ראתה 3
עונות ואז ראתה - אינה מסולקת
דמים!
 גם אם ההפרש אינו קבוע (90 יום)
 אלא גדל (90,91,92) או קטן
 (92,91,90)

1. הפרש קבוע הינו קביעת וסת!

2. ר' דוסא סבר שאישה שקבעה וסת דיה שעתה (אינה מטמאת לשעבר).

3. לכן ניתן להבין את הברייתא בשתי דרכים:

א. הברייתא סוברת שאם ההפרש קבוע אינה מטמאת לשעבר (כר' דוסא)
 ב. הברייתא סברה שאפילו אם ההפרש קבוע מטמאת לשעבר (כחכמים)

נידה ט: (ש3 מהרחבות) עד יא. (ש5)

ביאורי מושגים

סתם רוק ומי רגלים - חכמים גזרו על סתם רוק ומי רגלים של אישה שיהיה טמא אלא אם כן הוכח שהיא לא נידה.
בתולה - מהתורה בתולה שנישאת ונבעלה תולה (לפרק זמן מוגבל כמובן) את הדם שהיא רואה בדם הבתולים (חכמים גזרו על אישה שכל דם אפילו דם הבתולים ייחשב כטמא).

ציטוט מהמשנה

בשעת הדחק סמכו הפוסקים על שיטת ר' אליעזר.

חכמים: רק זקנה מוגדרת מסולקת דמים.
ר' אליעזר: כל אישה שלא ראתה שלוש עונות מוגדרת מסולקת דמים.

ברייתא

את הדין של 'הפסיקה לראות' ניתן להבין ב2 דרכים:
א. ההפסקה מחזירה אותה למעמדה הראשוני של קטנה,
ב. ההפסקה הופכת אותה למעמד של זקנה (לפי ר' א).

נפ"מ: מה יקרה אם תראה ראייה ואחרי 30 עוד ראייה:
אם היא קטנה - דיה שעתה - הראייה הראשונה לא הפקיעה ממנה את דין קטנה.
אם היא זקנה - דינה כשאר נשים - הראייה הראשונה הפקיעה ממנה את דין זקנה.

הגמרא מסיקה שאחרי הפסקה אחת דינה כקטנה - ולכן גם בראייה השנייה דיה שעתה.
אחרי הפסקה שניה דינה כזקנה - ולכן רק בראייה הראשונה דיה שעתה.

קטנה:

ראתה ראייה ראשונה - דיה שעתה.
אחרי 30 יום ראתה שוב - דיה שעתה.
אחרי 30 יום ראתה שוב - הרי היא כשאר הנשים.
קטנה שראתה והפסיקה לראות:
לא ראתה 90 יום ושוב ראתה - דיה שעתה.
לא ראתה עוד 90 יום וראתה - דיה שעתה.
לא ראתה עוד 90 יום וראתה - הרי היא כשאר נשים.

נערה:

ראתה ראייה ראשונה - דיה שעתה.
אחרי 30 יום ראתה שוב - הרי היא כשאר הנשים.
נערה שראתה והפסיקה לראות:
לא ראתה 90 יום ושוב ראתה - דיה שעתה.

קושיה על חזקיה:
מדוע בתולה שנבעלה ונמצאת במצב ביניים - כתמה טהור?
תשובה: שם ניתן לתלות את הכתם בדם בתולים.

חזקיה: כתמה טמא.
ר' יוחנן: כתמה טהור.

ר' יהוצדק (רבו של ר"י): קטנה שראתה פעמיים - סתם רוקה ומימי רגליה טהורים

קטנה כתמה טהור,
ראתה 3 פעמים הופקעה מדין קטנה, וכתמה טהור.
מה דין כתם שנמצא שתי ראיות?

ברייתא

כיצד ימי הנקה משלימים ימי עיבור - הרי יש לידה באמצע:
א. מדובר בלידה יבשה.
ב. דם הלידה מטמא אבל הוא לא נחשב כדם נידה.
ג. הברייתא דיברה רק על ימי עיבור המשלימים ימי הנקה ולא להיפך.

אישה שהיתה מסולקת דמים במשך שלוש עונות - חלקן בימי עיבורה וחלקן בימי הנקה - העונות מצטרפות.

על אלו נשים מדובר:
ר' יוסי, ר' יהודה, ר' שמעון, רב, ור"ל: על כולם.
ר' מאיר, שמואל, ור' יוחנן: רק על זקנה ובתולה. מעוברת
ויולדת - כל זמן עיבורן והנקתן - דין שעתן.

ציטוט מהמשנה
אישה שדיה שעתה וראתה -
בראיה הבאה דינה כשאר נשים